

ОТЪ КОИ-ТО СЪСТОИ МОЙ ЖИВОТЪ, АЗЪ ДРУГО
 ПОВЕЧЕ НИЩО НѢМАМЪ. ОТЪ ЗАТОЧЕНІЕ СЯ НЕ
 КОИЖ, ЗАЩО-ТО ВСИЧКА-ТА ЗЕМА Е МОЯ, ИЛИ
 ПО ДОБРѢ ДА КАЖИЖ БОЖІА, ДѢТО И ЖИВѢИЖ.
 ОТЪ МЖКЫ, ДѢТО ЦЖТЪ МЯ ЗАВЕДЖТЪ ПО
 СКОРО НА ЖЕЛАЕМЫЯ МОЙ КРАЙ, НѢМАМЪ
 СТРАХЪ; СЪ ТОВА НЕ ЗЛО, НЪ ПО ГОЛѢМО ДО-
 БРО ЦЕ МИ НАПРАВИТЕ, ЗАЩО-ТО СКОРО ЦЖ
 ОТИДЖ ПРИ БОГА МОЕГО“. ТОГАВА МОДЕСТЪ
 СЯ ОБЗРНА КЪМЪ ВАСИЛІА И М҃У КАЖА: НИКОЙ
 ДО СЕГА НЕ МИ Е ХОРТУВАЛЪ ТЪИ НА СРѢЩА.
 „ТОВА ПРАВО, РЕЧЕ СВАТЫЙ, ЗАЩО-ТО
 ВЪ МИРНО ВРѢМЯ НЫЕ ВСѢКОГА СМЕ И СЯ ПО-
 КАЗВАМЕ КРОТКЫ И СМирЕННИ, ОБАЧЕ КОГА-ТО
 ИСКА НѢКОЙ ДА НИ ИОТЪМНЕ БОГА И НЕГОВЖ-
 ТЪ ПРАВДИНЪ, ТОГАВА НЕ ГЛѢДАМЕ НИКОГО“.
 ЗНАЙ ЧЕ ТЫ ИМАШЬ ВРЕМЯ ДА МЫСЛИТЬ ДО
 УТРѢ, И АКО ПАКЪ ТАКА ОТГОВОРИШЬ, ТЕБЕ
 ТА ЧАКА ВѢРНА СМЪРТЬ, РЕЧЕ НАЙСЕТНѢ
 МОДЕСТЪ: „АЗЪ СЪМЪ И ДНЕСЬ И УТРѢ ПАКЪ
 ИСТЫЙ, РЕЧЕ СВАТЫЙ, САМО ТЫ СТОЙ НА ДУ-
 МЖ-ТЪ СИ. ВСИЧКО ТОВА МОДЕСТЪ ОБАДИ НА
 ЦАРЯ, КОЙ СЯ ПОЧЮДИ НА ВАСИЛІЕВЖ-ТЪ ІАГКЪ
 ВѢРЖ И ГО ОСТАВИ НА ВРЕМА.

СЛѢДЪ НѢКОЙ ДЕНЬ ПРИСТИГНА ПРАЗДНИКЪ